

/Levél Papp Tamásnak, az Új Ember Kiadó főszerkesztőjének/

Papp Tamás atyának
az Új Ember Kiadó főszerkesztőjének

Göteborg, 2007. október 26.

Kedves Főszerkesztő Úr!

Értek én a hallgatásból is.

Vallásos esszéim kéziratát (...és *bízva bízzál*) először az Agapé Könyvkiadónak küldtem el drótpostán, még 2006 áprilisában. Mindjárt választ kaptam rá azzal a megjegyzéssel, hogy bár írásaim tartalmasak, az ilyen természetű könyvekből jó, ha ötszáz darab elkél. Viszont szívesen válogatnának az anyagból a következő évi (tehát idej) Katolikus Kincses Kalendáriumukba. Én továbbra is az egész kiadásában reménykedtem, ezért nem szívesen vettem volna ki a kéziratból az írásoknak a Kalendáriumban közlendő részét.

Tovább próbálkoztam tehát, és összesen még hét katolikus kiadónak küldtem el, beleértve Önöket is.

Érdekes, hogy az Agapén kívül egyedül a Bencés Kiadó válaszolt önszántából (és szinte azonnal), a többi – két-három hónapi várakozási idő után – fel kellett hívnom, vagy újabb választ kérő levelet kellett nekik küldenem. Viz László, az Ecclesia Szövetkezet kiadóvezetője közben meghalt, de a kiadóból megtudtam, hogy az írásaimat irodalmi értékűnek tartotta. Végül is mindenhol azt a választ kaptam, hogy sajnos nincs pénz a kötetnyi anyag kiadására.

Valószínűleg abból kiindulva, hogy a kézirat bevezetőjében elmondtam: az írásokat egy svédországi ökumenikus jellegű protestáns magyar lap közölte először, és én igyekeztem lehetőleg a közös nézetekre összpontosítani, az egyik helyen azt javasolták, hogy forduljak esetleg valamely protestáns kiadóhoz. Bizony ez azt jelentette, hogy az illető csak a bevezetőmet olvasta el, mert az írásaim igenis katolikusak, még ha vagy két ízben idézek is egy-egy szép református zsoltárból.

Az Új Ember Kiadónak nem szándékoztam elküldeni, de a Szent István Társulat Kiadó főszerkesztője meggyőzött, hogy tegyem azt, mert Önök egy feltörekvő kiadó, és nagyobbak a lehetőségeik.

Most elmondom, miért kellett engem győzködni, hogy felvegyem Önökkel a kapcsolatot.

Az történt, hogy 2005. június 2-án Kipke Tamásnak, az Új Ember főszerkesztő-helyettesének elküldtem a Crisis Magazine című amerikai katolikus folyóirat egyik hírlevele szövegének a fordítását. Szerintem jól megírt és igen közérdekű szöveg volt. Az AIDS afrikai terjedéséről szólt; a lényege: Dél-Afrikában, ahol ezerszámra osztogatják a kondomot a kór megfékezésére, a helyzet csak súlyosbodik, míg Ugandában, az önmegtartóztatásra és a házastársi hűségre nevelés sikeressége következtében visszavonulóban van a betegség. Az említett hírlevél tartalmát szabadon lehet terjeszteni, ha megjelöljük a forrást, és nem változtatunk a szövegen. Közlésének tehát ebből a szempontból nem volt akadálya, de a levelemre való reagálásnak aztán végképpen nem.

Kipke Tamás úr annyit sem válaszolt, hogy: bakfitty.

A rossz tapasztalat miatt vonakodtam tehát elküldeni Önöknek az esszéimet. A biztatásra mégis megtettem folyó év január 12-én. Ez esetben már egy hónapnyi várakozási idő után felhívtam Önt, és megtudtam, hogy a küldeményemet Ön nem kapta meg. Ezért február 22-én újra elküldtem. Március közepe táján ismét hívtam Önt, és megkérdeztem: remélhetem-e,

hogy két hónapon belül valamilyen választ kapok? Ön erre azt mondta, hogy már egy hónapon belül, hiszen végül is dönteni kell, lesz-e könyv belőle vagy sem.

Azóta több mint fél esztendő telt el, de válasz nem érkezett hozzám.

Lehet, hogy Ön unja az itt elmondottakat, de én nagyon tanulságosnak tartom az egészet.

Mint mondtam: értek én a hallgatásból is.

Bár egyenes szóval becsületesebb lett volna.

Isten Önnel

Tóth Károly Antal

Utóirat: Mivel nem szeretném, ha ez a levelem sem érne célba, mint ahogy a kéziratommal először történt, nemcsak drótpostán, hanem hagyományos postai úton is elküldöm.

(Megjegyzés: Véleményem szerint egy szerkesztőnek még a lapja olvasóközönségével való kapcsolata is közügy. Különösképpen közügy azonban az a mód, ahogy azokhoz viszonyul, akik esetleg közölhető írásaikat juttatják el hozzá. Ezért van helye ennek a levélnek is a többiek között.

T. K. A.)